

LA SIRENA (Rebeca Gosàlbez Borraz 2n ESO A)

Nereila es va despertar en aquell lloc una vegada més, en aquella cova de vidre, on no es veien les estrelles, ni la Lluna, ni el Sol, solament un cel gris, amb poca llum.

Estava sola en un lloc molt petit on ja havia memoritzat cadascun dels racons i de les pedretes. Podia veure sirenes sense cua que la miraven somrient i que li disparaven llums blanques amb eixa caixa rectangular. Ella estava trista. Cada dia o nit, ella no sabia si el Sol havia eixit, si li donarien més menjar o menys...Nereila solament menjava algues.

Aquesta vegada estava cantant mentre mirava per les portes entreobertes de les parets de vidre, intentant descobrir qui havia fora d'allí. Un home jove va entrar, quasi hipnotitzat per la veu de la sirena i es va apropar al llac.

Ella va contar-li els seus problemes, però sabia que ell no l'entendria. Però, per a la seua sorpresa, l'home, que es deia Javi, sí que la va entendre, i li va prometre que l'ajudaria. Javi va anar a altra habitació i va vindre amb una caixa xicoteta que estava damunt d'un cotxe estrany. Ell va ser qui la va posar allí. Després d'això, els dos, junts van escapar i van anar a un llac, el llac on la van capturar a ella. Quan Nereila va començar a nadar en ell, la màgia va desaparèixer, i Javi va eixir corrent d'allí, doncs pensava que ella era un monstre.

Nereila, una vegada més, estava sola, però era lliure i tornava a ser amiga dels peixos del llac. Ella estava trista, molt trista perquè volia tornar a veure a Javi, el jove que la va salvar. Per això va començar a cantar, esperant que ell retornara una vegada més i que no la veuera com a un monstre. I així, començà a cantar, però ell no tornà mai més.